

Alojz Ihan

Hotel El Toro

Hotel El Toro

Vso noč sem sanjal, da mi bo Bog poslal sporočilo
 zjutraj me je prišla buditi sobarica z velikimi joški
 vprašujoče in z velikimi pričakovanji sem strmel vanjo
 mislila je, da ne znam špansko,
 in je skušala nekaj lomiti v angleščini;
 kriknil sem kot utopljenec, bil sem žejen resnice,
 padel sem pred njo na kolena.
 Zasmejala se je in si spretno slekla srajco,
 nad mojo glavo so veselo zabingljale njene zdrave joške;
 odpel sem ji dolgo belo krilo, kot mornarji spuščajo jadra
 pred viharjem, potem sem se prepustil vetru,
 ki je sopol skozi njena usta
 bila je preskušnja, s katero bogovi preskušajo trdnost
 svojih najljubših podanikov,
 niti za sekundo nisem popustil, ostal sem dosleden
 in kasneje zapustil hotel kot zmagovalec,
 čeprav je imel račun za strežbo pretirano visoke dodatke.

Notre-Dame

Seveda me je mikalo, da bi prižgal svečo za Marijo
 in Jožefa na oltarju, zares ju cenim in se jima rad priporočam,
 vendar je pred oltarjem pisalo "deset frankov" in to se mi je zdelo preveč
 za eno samo svečo, bilo je oderuško; po drugi strani pa je bilo

nesmiselno ukrasti svečo in jo potem prižgati na oltarju. Dolgo se nisem mogel odločiti, željno sem opazoval množice svečk, njihove utripajoče plamene, potem sem začel preudarjati, ali bi kljub napisu v nabiralnik vrgel le dva franka, toliko bi največ stala svečka v trgovini. Spustil sem dva franka, da je zacingljalo, potem sem vzel svečo. A ni bilo čisto v redu, imel sem slab občutek, zdelo se mi je, da mora cerkev vseeno imeti nekaj dobička, zato sem priložil še tri franke, in notranji glas mi je rekel, da je v redu. Prižgal sem svečo. Zagorela je z lepim, svetlim plamenom, da mi je postalo toplo pri duši. Zmolil sem Mariji in Jožefu, potem pa odšel zadovoljen, da se je vse lepo izteklo, razumno sem se pogodil, in še pet frankov privarčeval.

Stratosferske ptice

Ptice, ki pojejo angelom, so pazljivo izbrane
izmed zemeljskih ptic
od vseh le neznaten del začuti klic
in se z vso močjo kril vzpenja,
na določeni višini ptici popokajo pljučni mešički,
raztrgajo se ji žile, srce, tudi grlo in glasilke;
stratosferske ptice ne potrebujejo nič od tega
angeli poslušajo sanje in želje,
in ker so ptice neme,
so vedno lepše pesmi, ki jih sanjajo,
in jih vroče želijo peti
z vsakim trenutkom tišine so pesmi bolj pretresljive,
in kmalu se angeli ne morejo več oddaljiti od zlatih kletk,
v katerih molčijo stratosferske ptice,
in minevajo stoletja
življenja angelov in njihovih ptic trajajo
nepredstavljivo dolga obdobja,
dokler ptice nenadoma ne klonajo in so votle, prazne
angeli pa se divje razkropijo,
od tistega trenutka postanejo neulovljivi,
in je torej, kot da tudi njih več ni.

Mica

To je čuden spomin,
ne vem več, zakaj sem tisti večer ostal sam v hiši
iz garaže sem sunil očetov avto,
se odpeljal po Mico in parkiral v parku.
Zlezla sva na zadnji sedež
oba sva bila stuširana, dišeča in sladka
oba sva imela apetit
potem sem zavohal kri in jo začutil na rokah in obrazu
Mica je zavreščala, potipal sem jo,
tudi ona je bila lepljiva, krvava
nekomu je počila žila in krvavi,
sem rekel, bila je tema,
zmedena sva tipala drug na drugem lepljivo kri
in iskala počeno žilo
brez uspeha, nič nisva čutila.
Nekdo od naju bo v pol ure izkrvavel
sem rekel in tesno objel Mico
nekdo bo umrl, a huje bo drugemu, ki bo živel
med najinima telesoma se je strjevala kri
in dišala ostro kot premočna začimba
potem me je prešinilo,
"Mica tica, ti si devica," sem, zarjul
in Mica je nerada priznala
meni pa je bilo vse spet lepo,
nič hudega, sem tolažil Mico,
potem pa jo odpeljal k sebi domov,
da mi je pomagala oprati sedeže v avtu.

Geni

Žrebali smo med vsemi v laboratoriju
in kocka je pokazala name,
potem sem hočeš nočeš dal nekaj krvi,
iz krvnih celic smo izrezali gene
in jih presadili v mišji zarodek.
Bil sem navzoč, ko se je miška z mojimi geni rodila
skrbno sem opazoval njeno rast
ji vsak dan meril inteligenco
spretnost pri plezanju čez ovire, njeno kondicijo;
rezultati niso bili spodbudni
miška je bila povsem povprečna
rada je grizla pšenična zrna
in jih izrivala iz kletke, ko se je najedla;
po pol leta brezuspešnih meritev
smo sklenili poskus končati
miško sem vrgel v plinsko komoro
ko pa bi moral odpreti ventil,
sem si premislil,
v miški so bili moji geni,
čeprav nič prida, se mi je milo storilo
in sem rešil miško
od tedaj živi nekje v mojem stanovanju
ne vem, kje si je našla brlog, puščam ji popolno svobodo
pod mizo ji nastavljam sir in pšenico,
le ob večerih včasih poslušam tiho škrebļanje izza omar.
Včasih mislim, da sedi v temi in si izmišlja pesmi
mogoče je bil presajen tak gen,
potem skrbno zaprem okna in zaklenem,
še prej pa pred hišna vrata nastavim skodelo mleka
s posebej pripravljenim strupom,
ki je ob najmanjši količini smrten za mačke.

Dvoboji pesnikov

Ko gre za dvoboj, pravi junaki ne razmišljajo
in se ne pogajajo o sekundantih ali o izbiri orožja;
smrt je njihova edina razsodnica
zato sovražnika skupaj poiščeta zapuščeno jaso
in ob njej složno skopljeta jamo.
Nato primeta vsak svoj meč ali potegneta pištolo
in vesta, da bosta lahko samo v popolni samoti
v resnici odločila o zmagovalcu.
Niti živalske oči ju ne smejo opazovati izza grmovja in vej
zato mora biti vse končano hitro,
da zven njunih rezil ne privabi opazovalcev
če namreč dvoboj traja predolgo,
se glas o njem razširi daleč naokoli
in kmalu prihajajo trume radovednežev, novinarjev, snemalcev;
strokovnjaki v časopisih analizirajo njune udarce
in dvobojevalca vesta, da sta oba izgubila,
kajti v resnici ne moreta več odločiti izida,
karkoli storita, bodo o tem sodili drugi
in lahko se zgodi, da sodba še po smrti obeh ne bo dokončna
in se bosta na belih straneh knjig mučno bojevala še stoletja
in nikoli izvedela pravega zmagovalca
zato se pravi junaki bojijo dvobojevanja
in potegnejo orožje le v resnični samoti
ko je z njimi le smrt in v bližini izkopana jama,
ki jo bo zemlja v hipu zacelila kot rano,
ki se je dotakne prah čudežnega zelišča.